

[Korsgaard.]

ikke besvaret, og hvis der gøres Forsøg paa at besvare dem, svares der gerne noget helt andet end det, der er spurgt om, idet man forudsætter, at den paagældende har udtalt noget helt andet, end han har.

Jeg indrømmer, at det skal ikke volde mig nogen synderlig Forundring, om det Spørgsmaal, jeg nu vil tillade mig at stille, ikke bliver besvaret, men det Spørgsmaal, jeg ikke desto mindre gerne vil have Lov til at stille — saa staar det dog i Rigsdagstidende, og enhver kan se det og lægge saa megen Vægt paa det, som han nu vil —, det er: Efter hvilke Regler kan det overhovedet tænkes, at disse 1½ Mill. Kr. bliver fordelt? Jeg ved vel, at Rigsdagens Finansudvalg skal give deres Tilslutning til den Fordeling, der skal finde Sted. Nu lægger jeg ikke saa forfærdelig megen Vægt paa dette Udtryk; naar man faar en lang Liste over Fordelingen af Beløbene, saadan og saadan, tror jeg ikke, denne Fordeling hører til de Ting, Rigsdagen rent faktisk faar nogen større Indfyldelse paa.

Jeg ønsker altsaa navnlig at faa at vide, om særdeles vanskeligt stillede Kommuner, ja, man kan næsten sige Kommuner, der økonomisk set staar noget i Retning af paa Fallittens Rand, i særlig Grad skal komme i Betragtning med Hensyn til Fordelingen af de 1½ Mill. Kr., hvorom der her er Tale. Jeg har ladet mig fortælle af mit Partis Medlemmer af Landstingets Finansudvalg, at det ikke var Mening, at det var saadanne Kommuner, der i særlig Grad skulde hjælpes ad denne Vej; men jeg har paa den anden Side paa et meget sent Tidspunkt en højtæret Ministers Udtalelse for, at netop denne Bevilling skulde bruges eller i hvert Fald kunde bruges til at hjælpe særdeles vanskeligt stillede Kommuner.

Nu er det altsaa, jeg spørger, om den ene eller den anden Opfattelse er rigtig. Skulde jeg mod Forventning faa et Svar, takker jeg paa Forhaand for det, hvis det da bliver af en saadan Art, at man kan finde ud af, hvad egentlig Mening er. Det er ogsaa en af de Ting, man i Almindelighed maa regne med, at er man inde paa et vanskeligt Omraade, bliver der normalt svaret saadan, at man ikke kan begribe, hvad Mening med Svaret er.

Men alt taget i Betragtning mener jeg, at Bevillinger af denne Art afgjort ikke burde findes paa Finansloven, og jeg mener yderligere, at de Regler, som findes i Tekstmærkningen, langtfrå er tilstrækkelige til at uddybe denne Bevilling, saaledes som den skulde være uddybet. Vi vil altsaa ikke

kunne stemme for Finansloven paa Grund af, at Finansloven vedblivende er af en saadan Art, at Forsvarsordningen blive saboteret, og vor Tilbøjelighed til ikke at ville have noget Medansvar for Finansloven forstærkes ved, at en Bevilling som den, der foreligger her, er blevet anbragt paa den Maade, som sket er.

Pinholt: Den ærede Ordfører udtalte, at ved det Finanslovforslag, vi nu havde faaet tilbage fra det andet høje Ting, havde man bundet de 3,4 Mill. Kr. til Udstykning til Jordfonden, saaledes at de ikke kunde komme til Anvendelse. Det er nu ikke rigtigt. De er ikke baandlagt til noget som helst, og det ærede Medlem ved meget vel, at dette Beløb er til Raadighed og kan faas, naar man vil udstykke efter almindelige Regler, saadan at den danske Ungdom faar Lov til selv at vælge, hvilken Form de vil have, enten Fæste eller fri Ejendom.

Det ærede Medlem udtalte sig ogsaa om, at man var gaaet imod Lenslovens § 1. Det er en afgjort Misforstaaelse. Der staar ikke et Ord om dette Spørgsmaal i Lenslovens § 1, der staar, at den Jord, som man faar ved Lensloven, skal udstykkes paa den af det ærede Meldem omtalte Maade. Andet staar der ikke i § 1. I § 2 staar der derimod, at hvad der ellers kommer ind i Jordfonden, skal anvendes til Indkøb af Jord til Oprettelse af Husmandsbrug, og det har vi heller ikke noget som helst imod, det vil vi være med til ogsaa i Fremtiden. Den højtærede Regering ved utrykkelig, at det kan den faa Penge til, naar den blot ikke favoriserer den ene eller den anden af disse Former, men giver Ungdommen Ret til selv at vælge paa lige Vilkaar. Det tror jeg er et Standpunkt, som er forstaaet ude i Landet, og som har Tilslutning hos den store Part af Danmarks Ungdom, og det bliver ogsaa nok forstaaet en Gang her paa Rigsdagen.

Den ærede Ordfører udtalte sig om en Bevilling paa Forfatterunderstøttelseskontoen, der er nedsat med 300 Kr., nemlig Bevillingen til Forfatteren Harald Bergstedt, og han sagde, at i den Bunke Hø, som Finansloven er — jeg maa sige, det er ikke nogen meget ærbødig Omtale af Finansloven —, havde man fundet denne lille Knappenaal. Jeg tror slet ikke, det har været Ledemotivet. Saa vidt jeg kan forstaa — jeg har ikke været med til at opfinde dette —, er det, der er sket, det, at den højtærede Minister har beredt sig selv en Vanskelighed, hvor han ikke havde behøvet at gøre det. Han vidste fra 1929, at der var meget stærk Strid om denne Forfatter, og